

De geboorte van Jezus Christus

Ds. J. IJsselstein - Lukas 2:1-7

Liturgie:

Psalm 65:1

Psalm 65:7

Lukas 2:1-7

Psalm 119:9,25,29,47

Psalm 73:1

Psalm 89:3

Gemeente, op deze 1^e kerstdag overdenken wij met elkaar de geboorte van de Heere Jezus Christus. Onder biddend opzien om het licht en de leiding van de Heilige Geest bedien ik u het Woord van God, naar aanleiding van het Schriftgedeelte dat u eerder voorgelezen is. We lezen met elkaar nogmaals Lukas 2, vers 1 tot en met 7:

En het geschiedde in diezelfde dagen, dat er een gebod uitging van den Keizer Augustus, dat de gehele wereld beschreven zou worden.

Deze eerste beschrijving geschiedde, als Cyrenius over Syrië stadhouder was.

En zij gingen allen om beschreven te worden, een iegelijk naar zijn eigen stad. En Jozef ging ook op van Galilea, uit de stad Nazareth, naar Judea, tot de stad Davids, die Bethlehem genaamd wordt, (omdat hij uit het huis en geslacht van David was);

Om beschreven te worden met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke bevrucht was. En het geschiedde, als zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zoude.

En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en legde Hem neder in de kribbe, omdat voor henlieden geen plaats was in de herberg.

Het thema van de preek is:

De geboorte van Jezus Christus.

Er zijn twee aandachtspunten:

Die geboorte was in de eerste plaats

1. In de volheid des tijds

In de tweede plaats was die geboorte

2. In diepe vernedering

Als eerste dus:

1. In de volheid des tijds

Jongens en meisje, als je iets vraagt aan je vader of moeder, wil je dat het liefst *direct* hebben. Niet straks, maar *nu*. Niet als het de tijd is van pappa of mamma, maar *nu*, direct, nu het *mijn* tijd is.

Als je iets aan de Heere vraagt, wil je dat het liefst *direct* hebben. Niet straks, maar *nu*. Niet als het Gods tijd is, maar nu, nu het *mijn* tijd is.

Als je de weg niet meer weet, als je niet meer weet hoe het verder moet, wil je liefst *direct* antwoord. Niet straks, maar *nu*. Niet als het Gods tijd is, maar *nu*, nu het *mijn* tijd is.

Als je een kindje verwacht en je loopt tegen het einde van de zwangerschap, dan wil je liefst dat het vandaag, *nu* geboren wordt. Niet als het Gods tijd is, maar nu, nu het *mijn* tijd is.

Maar Gods weg is anders. De Spreukendichter zegt: *Gelijk gij niet weet, welke de weg des winds zij, of hoedanig de beenderen zijn in de buik van een zwangere vrouw, alzo weet u het werk Gods niet, Die het alles maakt.*

Gods wegen zijn ondoordringelijk. Gods tijd is niet onze tijd.

Op deze 1^e kerstdag denken we terug aan de tijd, die *Gods* tijd was.

Paulus zegt in Galaten 4:4: *Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.*

Kerst spreekt ons van de volheid des tijds, de tijd door God bestemd als de geboortedag van Zijn Zoon in deze verloren wereld.

Die dag was een gewone dag, maar toch door God bestemd om de meest wonderlijke dag te zijn in de wereldgeschiedenis. De dag waarop de Vader der eeuwigheid, kind des tijds geworden is. Geworden uit een vrouw.

Die dag was niet de dag van 25 december, dat is een menselijk verzinsel. Het was eerder zomer, immers de herders zijn diep in de nacht onder een open hemel in het veld, en de voederbak van de dieren in de stal is leeg, met andere woorden, de dieren zijn buiten.

Laten we al het menselijke van kerst ook maar vergeten. Op deze dag geen symboliek, geen romantiek, geen licht, geen overdadige maaltijden. Deze dag is een dag die de mens op het *diepst* vernedert. God is geopenbaard in het vlees, vanwege de diepte van de menselijke zonde.

Laat het een dag zijn van schaamte, en tegelijkertijd een dag van diepe verwondering.

Verwondering dat God, *op Zijn tijd*, de belofte van het vrouwenzaad heeft vervuld.

Gods belofte wordt *immer* vervuld.

Zijn belofte, die klonk vanuit de onhoorbare verte van de stille eeuwigheid: zie Ik kom. Zijn belofte, die klonk in het verloren Paradijs: Ik zal vijandschap zetten.

Zijn belofte, die klonk vanouds uit de mond van de profeet Micha: *En gij, Bethlehem Efratha! Zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.*

Zijn belofte was meer dan zeven eeuwen geleden al werkelijkheid in de profetie van Jesaja: *Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven.*

En Zijn belofte is werkelijkheid geworden, op Gods tijd, in de volheid des tijds: *in die dagen*.

In *die dagen* toen Augustus keizer was. Keizer Octavianus, de verhevene, de goddelijke. In die donkere dagen, waarin het Romeinse rijk op het toppunt van kracht en bloei was. Israël wordt geregeerd door een heidense keizer, die zich als de goddelijke laat vereren. Overal offert men wierook aan de keizer.

Leest u maar mee in vers 1 en 2: *En het geschiedde in diezelfde dagen, dat er een gebod uitging van de keizer Augustus, dat de gehele wereld beschreven zou worden. Deze eerste beschrijving geschiedde, als Cyrenius over Syrië stadhouder was.*

Zouden Gods beloften immer haar vervulling missen? Is het niet *uitzichtlozer* dan ooit?

De profeten zwijgen. En heel de bekende wereld bukt aan de voeten van keizer Augustus. In *die* dagen gaat het gebod uit van de keizer, dat de gehele wereld zich zal laten beschrijven. Iedereen moet geregistreerd worden. Zo kan het innen van belasting nog efficiënter verlopen.

En heel de wereld komt in beweging. Iedereen gaat op reis naar zijn geboortedorp of geboortestad.

Meer belastinggeld, meer geld voor het leger, dat betekent: verdere uitbreiding van het rijk. Nog *meer* macht voor de keizer.

De *duivel* lijkt het wel voor het zeggen te hebben.

En, zo lezen we in vers 3: *En zij gingen allen om beschreven te worden, een iegelijk naar zijn eigen stad. En Jozef ging ook op van Galilea, uit de stad Nazareth, naar Judea, tot de stad Davids, die Bethlehem genaamd wordt, (omdat hij uit het huis en geslacht van David was), om beschreven te worden met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke bevrucht was.*

Wie *regeert* nu deze wereld? Kijk eens om u heen? Een tijd van honger, natuurgeweld, aanslagen, oorlogen? *Wie* regeert deze wereld?

Zelfs Jozef en Maria, en het Kind in haar schoot, moeten het bevel van de keizer opvolgen. Zij gaan, op bevel van de keizer van Nazareth (in Galilea) naar Bethlehem (in Judea). Ze zijn immers uit het huis en geslacht van David.

Wat is er eigenlijk over, van dat ooit zo bloeiende koninkrijk van David, van die roemruchte koningsfamilie? Twee arme mensen, die straks alleen maar geld hebben voor een paar tortelduiven, om die te offeren.

Ondertussen zijn ze getrouwd, Jozef neemt haar immers mee om hen samen in te laten schrijven. Lukas noemt Maria nog de ondertrouwde vrouw, om uit te laten komen dat Jozef haar pas tot de huwelijksgemeenschap nam, *na* de geboorte van haar eerstgeboren zoon.

Hij had haar heimelijk willen verlaten om zo heel de schuld van de zwangerschap op zichzelf en niet op Maria te laden.

Het staat in Mattheüs 1:19-21: *Jozef nu, haar man, alzo hij rechtvaardig was, en haar niet wilde openbaar te schande maken, was van wil haar heimelijk te verlaten. En alzo hij deze dingen in den zin had, ziet, de engel des Heeren verscheen hem in den droom, zeggende: Jozef, gij zone Davids! wees niet bevreesd Maria, uw vrouw, tot u te nemen; want hetgeen in haar ontvangen is, dat is uit den Heiligen Geest; En zij zal een Zoon baren, en gij zult Zijn naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.*

Deze zwangerschap was niet door toedoen van Jozef tot stand gekomen, maar door de overschaduwning van de kracht van de Allerhoogste.

Samen hebben ze de belofte Gods geloofd. En die heeft hen ongetwijfeld ook door de band van het geloof innig aan elkaar verbonden. Uit de afgehouden tronk van Isai, zal een scheutje voortkomen en zijn wortel zal vrucht dragen.

Weet u *hoe* ze de belofte hebben gedragen? Dat blijkt wel uit de lofzang van Maria: *Hij heeft de nederheid van Zijn dienstmaagd aangezien.*

Ze hebben deze belofte gedragen in verwondering en ootmoed, en zo zijn ze naar Bethlehem gereisd.

Ze hebben zich niet verzet tegen het bevel van de keizer, maar daarin ongetwijfeld Gods hand gezien, in de vervulling van een andere belofte, die van Micha 5:1: *En gij, Bethlehem Efratha! Zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.*

Ze moeten het zonder twijfel geloofd hebben: *niet Augustus* regeert, maar *de Heere* regeert. En hij, Augustus, wordt ingeschakeld om dit Koningskind te brengen in Bethlehem.

God regeert. Hij doet al wat Hem behaagt. Hij voert Zijn wil en raad uit, en Augustus en Cyrenius werken er onwetend aan mee, als nietige radertjes in het plan van Gods welbehagen.

Zij lijken wel de machthebbers der wereld, maar God gaat dwars door hun raad heen *Zijn raad* volvoeren. Hij gaat, hoe onmogelijk dat ook lijkt en hoe onzichtbaar dat ook is voor de ogen van mensen, Zijn beloften vervullen.

De beloften die we lezen in Lukas 1: Hij heeft machtigen van de tronen afgetrokken, en nederigen heeft Hij verhoogd (vers 52). En: Opdat wij, verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreze (vers 71).

De Heere regeert. *Toen*. Ook *nu*. Dat is het troostvolle in deze geschiedenis.

Hoe onbegrijpelijk Gods wegen zijn, Hij werkt alle dingen naar de raad van Zijn wil.

En, hoe donker ooit Gods weg moog' wezen, Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.

Zijn beloften worden immer vervuld.

Het kan donker zijn, uitzichtloos, alles kan anders lopen dan gedacht. Zo ook hier.

In Lukas 1 zijn de verwachtingen nog hooggespannen. In vers 32 lezen we nog:

Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem de troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn.

En nu? Nu lijken keizer en stadhouder het voor het zeggen te hebben. Maar toch is dat niet zo. God heeft alles in Zijn hand. Hij brengt Zijn Kind, de Zoon van Zijn welbehagen daar, waar duidelijker dan ooit tevoren zal blijken, waartoe Hij gezonden is.

Augustus en Cyrenius leiden de Koning der Joden gewillig naar de plaats van Zijn diepe vernedering, waar Hij Zelf geboren wil worden. Ze leiden Hem naar een beeststal. Dan brengt ons bij ons tweede aandachtspunt, maar laten we samen eerst zingen uit Psalm 73, daarvan het eerste vers.

*Ja waarlijk, God is Isrel goed,
Voor hen, die rein zijn van gemoed;
Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen,
Hij ziet in gunst op die Hem vrezen.
Maar ach, hoewel mijn ziel dit weet,
Mijn voeten waren in mijn leed
Schier uitgeweken, en mijn treên
Van 't spoor der godsvrucht afgegleên.*

Ons tweede aandachtspunt:

2. In diepe vernedering

In Lukas 2:7 lezen we: *En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en legde Hem neder in de kribbe, omdat voor henlieden geen plaats was in de herberg.* Eenmaal in Bethlehem aangekomen wordt Maria overvallen door haar weeën. Ziet u ze lopen door het stadje Bethlehem. De avond is misschien al gevallen. Jozef klopt aan, dan hier, dan daar, maar overal is het antwoord: *geen plaats!*

Omdat voor henlieden geen plaats was in de herberg.

Overal vinden ze de deur gesloten. 'Vol, geen plaats'.

Hoogzwanger? 'Nee, helaas, geen plaats'.

Wat een lijden, wat een beproeving voor deze twee kinderen van God. Draggers van de belofte van God, gegaan in Gods weg, zich verheugd op de vervulling van Gods beloften, en nu stuitend op zoveel tegenwerking.

Er staat niet dat ze vijandig bejegend zijn, maar er is geen plaats voor hen.

Zo kan het ook gaan in het leven van Gods kinderen. Zij die iets hebben leren kennen van Christus, als hun Middelaar en Zaligmaker, van Zijn uitnemende zondaarsliefde, het kan zijn dat ook zij bemerken dat er *geen plaats* meer is voor hen.

Er is plaats in ieder café voor een gezellige gast. Op ieder terrasje is plaats voor ijdele praatjesmakers. Bij andere gelegenheden is volop plaats voor vrome mooipraters.

Maar er is geen plaats voor hen die alles niets achten om de uitnemendheid van Christus Jezus. Dat geldt niet alleen in de wereld, dat geldt ook binnen de kerk.

Hoe weinig plaats is er voor hen die Christus liefhebben, in Hem geloven, en Hem in alles centraal willen stellen. Er is voor hen *geen plaats*. Nee, dat geldt niet alleen de RK-kerk, niet alleen de PKN, maar dat geldt ook ons!

De zaak van de nog ongeboren Christus brengt voor deze jonge christenen lijden met zich mee. Allen die godzalig willen leven in Christus zullen vervolgd worden. Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen.

Zo lopen die twee, vermoeid en misschien wel moedeloos door Bethlehem. Geen plaats. Totdat ze aankomen bij...? Bij een beestenstal.

Wat waren de verwachtingen hoog en hooggespannen geweest. Ze droegen de beloften van God op hun hart, en... ze eindigen in een beestenstal.

Die weg is Gods kinderen in deze wereld niet vreemd. Een weg van tegenspoed en vervolging. Een weg van kruis en lijden. Een weg van genegeerd en verstoten worden. Een weg van vreemdeling zijn, nergens meer bij horen.

De moeder die het Koningskind in zich draagt, en Jozef, ze eindigen met al hun blijde hoop en verwachting in een beestenstal.

Die weg is Gods kinderen ook in hun *hart* niet onbekend. Er kan zoveel blijde hoop en verwachting zijn, beloften en uitzien naar de vervulling ervan.

Maar de vervulling van die beloften komt in de volheid des tijds. Op Gods tijd.

En: *in een beestenstal*.

We kunnen ons hart proberen op te knappen om er een paleis van te maken, maar al onze pogingen tot zelfverbetering mislukken.

We werken en tobben om zagezegd een wieg klaar te maken om een Koningskind te ontvangen, maar het loopt op niets uit.

We wensen dat onze liefde en ons verlangen ertoe zal leiden dat God Zijn intrek zal nemen in ons hart, zonder te weten wat er werkelijk leeft in dat hart!

Maar als God werkt en doorwerkt, wat blijft er dan over van al die zelfverbetering?

Als al dat werken en tobben ten diepste niets meer blijkt te zijn dan eindeloos struikelen en vallen? En als onze liefde en ons verlangen verbleken in het licht van Gods ontdekkende genade?

Liefde? Nee, haat, daarmee is ons hart gevuld!

Verlangen? Nee, afkeer, weerzin, vijandschap en opstand kenmerken ons hart!

Niets blijft er over van ons werken, van ons verlangen, van onze liefde.

Niets dan een doodschuldig en verloren zondaar tegenover God. Ik heb gedaan dat kwaad was in Uw oog, ik ben Uw gramschap dubbel waardig.

We zullen niet blikken in de kribbe van Bethlehem, zonder ooit iets geleerd te hebben van de belijdenis van David: *Ik ben in zonde geboren en in ongerechtigheid heeft mij mijn moeder ontvangen*.

Daar kan in het verleden zoveel troost en moed geput zijn, er kan zoveel hoop geweest zijn op God. We kunnen gezongen hebben: wij gaan van kracht tot kracht steeds voort. We kunnen van harte bedroefd geweest zijn over onze zonden en vol van ijver zijn om God te dienen.

Vol van werken, van goede voornemens, van liefde, van tranen, van beloften, maar als God werkt en doorwerkt dan neemt Hij ons alles af.

Wat kan het dan donker zijn in ons leven. Als we moeten leren dat het aan onze kant hopeloos is. Kwijt! Een hart vol van onuitroeibare zonde, een hart dat niet te verbeteren is.

Vroeger konden we zo hartelijk bidden, vertrouwen, tranen huilen van verdriet en berouw over onze zonden, maar nu is alles weg. Zou het ooit wel waar geweest zijn? Was het wel Gods werk, of ben ik zelf begonnen?

Wat blijft er na alles waarvan we genoten hebben en waar we onze hoop op gezet hadden over? Niets, niets dan *een beestenstal*.

Dat is ook wat voor Jozef en Maria overblijft: een beestenstal.

Dat is de plaats die voor Christus Zelf overblijft. Omdat voor hen geen plaats was in de herberg.

En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en legde Hem neder in de kribbe, omdat voor henlieden geen plaats was in de herberg.

Haar eerstgeboren Zoon, God uit God, Licht uit Licht, de Tweede Persoon van het volmaakte Goddelijke Wezen heeft een mensenlichaam, een mensennatuur aangenomen en wordt geboren in een beestenstal.

Hij wordt naar de gewoonte, net als iedere pasgeboren baby, stijf gewikkeld in doeken en vol liefde door Zijn ouders gelegd in een kribbe.

In onze taal klinkt dat wat liefelijk, maar denkt u maar aan een kille, houten voederbak. Hier klinken niet de juichtonen van Psalm 24: *Heft op, gij poorten, ja heft op, opdat de Koning der ere inga.*

Maar hier wordt de Heere der heerlijkheid, gelegd in een kribbe.

Hij heeft Zich, in de gestaltenis Gods zijnde, vernietigd, ontledigd, leeggegoten, en heeft de gestalte van een dienstknecht aangenomen. De allerlaagste gestalte, de allerlaagste plaats, van een arm en verstoten kind, voor Wie geen plaats was.

Hij wiens uitgangen zijn van ouds van de dagen der eeuwigheid, Hij werd een kind. Wat Hem onderscheidde van alle andere kinderen was Zijn *zondeloosheid* en Zijn *diepe vernedering*.

Hier ziet u, gemeente, de werkelijkheid van ons verloren bestaan. Kerstfeest is ook geen feest van zachte en fijne romantiek. Kerstfeest is geen feest om elkaar cadeautjes te geven.

Kerstfeest geeft blijk van onze diepe verlorenheid en vijandschap tegen God.

Hij is gekomen tot het Zijne, *maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.*

Hij werd geboren, maar *niet verwacht.*

Hij is gekomen, maar *niet welkom geheten.*

Christus is gekomen in een wereld vol van mensen die hem haten, die God haten en die leven in diepe vijandschap en opstand tegen Hem. In *die* wereld wilde Hij geboren worden. Maar in die wereld is Hij vanaf het eerste moment tot het laatste moment van Zijn leven niet welkom geweest.

Hier is nog maar het begin, maar het is alsof in de verte de menigte voor Pilatus al roept: *Weg met Hem, kruist Hem!*

Daarom is kerstfeest eigenlijk helemaal geen feest van zoete en lieve tonen. Het is een feest, dat ons op het diepste wijst naar onze vijandschap tegen God.

Hebt *u zo* wel eens kerstfeest gevierd? Dit Kind in de kribbe, moge u als een spiegel dienen om daarin uw verlorenheid te zien.

Hij en Zijn Vader zijn door u en mij gehaat.

En *toch!* En *toch* is Hij gekomen! Ondanks onze vijandschap, kwam Hij!

Ondanks dat wij hem niet verwachtten, kwam Hij ongevraagd!

Ondanks dat wij liever zelf onze zaligheid wilden uitwerken, kwam Hij in diepe vernedering.

Dat *ondanks*, dat maakt kerst tot een feest. Tot een onbegrijpelijk Goddelijk wonder.

God is geopenbaard in het vlees, *ondanks ons!*

Christus is arm geworden daar Hij rijk was, *ondanks ons!*

Dat maakt kerst ook voor Jozef en Maria tot een feest. Hoewel hun weg geëindigd is in de beestenstal, hoewel ze (ondanks alle beloften) niets hebben overgehouden dan ellende en nood, als ze het Kind in hun armen sluiten, dan is het goed.

Dit Heilige zal Gods Zoon genaamd worden.

Zijn Naam is Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.

Immanuël, God met ons. *Ondanks* ons, ja, maar ook: *met* ons.

Wie in zichzelf *niets* heeft overgehouden, maar door genade dit Kind in de armen mag sluiten, die heeft *alles*.

Al dreigt de wereld, al gunt men ons geen plaats, al is onze situatie hopeloos ellendig, al zien we in onszelf niets dan de beestenstal van ons hart, ja, *juist daar* openbaart God Zijn Zoon.

Daar sluiten Jozef en Maria in geloof hun Kind, Gods Zoon in de armen.

Daar wordt die ellendige en schamele beestenstal een poort des hemels.

Daar klinkt de lof van een verloren zondaar: *Heft op, gij poorten, ja heft op, opdat de Koning der ere inga.*

Daar waar we niets meer hebben dan ellende, verlorenheid en schuld, daar openbaart God Zijn Zoon.

Daar zien we Hem, diep vernederd en arm. Daar zien we Hem, schoner dan de mensenkinderen, op Wiens lippen genade is uitgestort. Daar zien we Hem, een Vriend van tollenaars en zondaren. Hij is bereid om Zijn intrek te nemen in het hart van doodschuldige zondaren.

Gemeente, dit feest van de diepe vernedering van Christus, heeft een boodschap in zich voor u allen.

a. In de eerste plaats voor u: *ongevoelige zondaren*.

U die leeft in haat en vijandschap tegen God en Christus. U hebt Hem tot nog toe de deur gewezen. Voor Hem was bij u geen plaats.

Misschien zegt u bij uzelf wel heel rechtzinnig: ‘Ja, maar er moet plaats gemaakt worden voor Hem.’

Verschuil u toch niet, u die Hem al zo vaak geweigerd, u die Hem al zo vaak de deur gewezen hebt! Het feit dat u in Hem geen gedaante gezien hebt, geen gestalte om Hem te begeren, dat is uw schuld. Dat is het gevolg van uw zonde en opstand tegen God.

Maar zie toch het wonder, dat Christus in de wereld gekomen is, om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Zie toch, nu het nog het heden der genade is, Gods bewogenheid met verloren zondaren.

Hij vernederde Zich, uiteindelijk tot in de diepte van de dood van het kruis.

O, veracht Zijn vernedering niet. Maar laat de gedachte aan zoveel zondaarsliefde uw hart toch verbreken.

Zie toch, en erken toch (en God moge u ogen geven om te zien) dat uw hart een beestenstal is.

Ik roep u niet op om uw hart voor Hem open te stellen als een versierde koninkrijkszaal om Hem te verwelkomen, maar ik bid u, om te roepen om de krachtige opening van de beestenstal van uw verloren hart.

Ongevoelige en verharde zondaren, beken toch op deze uw dag, wat tot uw vrede dient.

b. Hier is in de tweede plaats een boodschap voor u, *ontwaakte zondaren*

Uw gevaar is levensgroot. Uw hart is aangedaan en aangeraakt. U bent wakker geschud uit uw dodelijke rust. Maar als u weer opnieuw rusten gaat, wordt uw hart harder dan het ooit is geweest. Maak toch grote haast met uw ziel, maak toch dringend werk van uw zaligheid.

Niet door het opknappen van uw hart om Christus welkom te heten. Niet door werken en zwoegen om Zijn komst te verdienen. Niet door tranen en liefde om Hem te verwelkomen. Laat het u allemaal maar afnemen. De zaligheid wordt geschonken om niet, in de harten van verloren zondaren die niets meer hebben.

Wij komen graag met tranen, liefde en bevindingen, maar het door God geschonken geloof heeft niets, komt met niets, maar strekt in de nood van het leven een lege hand uit, vluchtend tot een rijke Christus. Alleen in die weg is leven te verkrijgen en rust voor uw ziel.

c. In de derde plaats is er een boodschap voor u, *schuldverslagen zondaren*.

U, die uitziert en verlangt, die hongert en dorst naar Gods gerechtigheid.

Kijk vanmorgen eens naar binnen. Naar uw hart. Moet u niet eerlijk erkennen voor God: wat een beestenboel! Zoveel zonde, zoveel schuld. Geen liefde, maar haat.

Geen plaats, alleen maar weerstand en verzet. Geen leven, maar dood.

Wat is er nog overgebleven van het werk Gods in uw leven? Van de tijd dat u zingen

mocht: ‘Wij gaan van kracht tot kracht steeds voort?’ Nu moet u misschien met wel zeggen met Asaf: ‘Ik ben een groot beest bij U.’

Kom eens dichterbij. Kijk vanmorgen eens, u die niets meer hebt in uzelf, in de kribbe van Bethlehem. Zie daar, Immanuël, God met ons. *Dien Die geen zonde gekend of gedaan heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid God in Hem.* Daar ligt het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt. Laat u niet afhouden een blik op Hem te slaan.

De duivel en de mensen kunnen u proberen tegen te houden. De duivel zegt: U hebt te veel gezondigd. Maar dit Kind zegt: *Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen worden wit als wol, al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden wit als sneeuw.*

De mensen zeggen: ‘U kunt zomaar niet tot Christus gaan. Dat is alleen voor goede mensen, voor mensen met een heilig en gevoelig hart.’

Maar dit Kind zegt: Geef Mij uw hart maar. Al is het dood, en het *is* dood, maar Ik maak het levend. Al is het koud en hard, en dat *is* het, Ik maak er een vlezen hart van.

Rechtzinnige kerkmensen zeggen wellicht: ‘U? U bent veel te slecht.’

Maar laat ze maar praten. Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. En dat geeft u een genaderecht om tot Hem te gaan, al was u de grootste van de zondaren. Als u een groot zondaar bent, moet u juist naar Hem toegaan. Tot wie zou u anders heengaan? Hij alleen heeft woorden van eeuwig leven.

Als de nood u drukt, als de schuld u drukt, als alles dood lijkt te lopen, als Gods beloften op niets uit te lijken lopen, geef dan de moed niet op. Juist in die *weg* vervult God Zijn belofte. Zo was het ook met Maria en Jozef. Hij werkt in de weg van het onmogelijke.

Daarom als uw weg onmogelijk en uitzichtloos is, wanhoop dan niet, maar grijp moed! Dat is de weg waarin God Zijn belofte vervult. Het is de weg, waardoor Hij u leiden wil tot de kribbe. Om als een arme zondaar, die niets meer heeft dan zonde en schuld, te bukken bij de kribbe van Bethlehem.

Ooit heeft iemand gezegd: *Geestelijke nood, honger, dorst, kruis, bestrijding en zelfkennis zijn onze beste vrienden, want zij brengen ons bij Jezus. Waar de roep klinkt: verloren, daar is het al behouden, want daar is plaats voor Christus en Zijn werk. Dieper dan de roep ‘verloren’ kan de schuldverslagene niet zinken, want dan zinkt men op Christus en is alles behouden.*

d. In de vierde plaats is hier een boodschap voor *geredde zondaren*.

Verwondert u op deze eerste kerstdag, dat Christus geboren wilde worden in een beestenstal. Er was geen plaats. Als God niet had ingegrepen, was alles verloren geweest en gebleven.

U was in uzelf als een verloren en hulpeloos kind. Verworpen, geworpen op het vlakke des velds. God zegt bij monde van Ezechiël: *Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef; ja, Ik zeide tot u in uw bloed: Leef!*

Laat deze dag toch een dag van verbazing en verwondering zijn.

Wie heeft ooit zoveel kwaad tegen zoveel goed bedreven? En Wie heeft ooit zoveel goeds tegenover zoveel kwaads gesteld? *Want u weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat u door Zijn armoede zou rijk worden.*

Laat op deze dag opnieuw uw blik vallen op het Kind in de kribbe. Laat het door genade een blik zijn van verslagenheid, om de beestenstal van uw hart. Laat het een blik van verwondering zijn, over zoveel onbegrijpelijke zondaarsliefde. Laat het ook een blik van vertrouwen zijn. Want Hij die in u een goed werk begonnen is, zal dat voleindigen tot op de dag van Jezus Christus.

Verwondert u en verblijdt u! Dit feest is niet alleen een teken van de diepte van onze verlorenheid en schuld, maar is vooral ook het feest van de onnaspeurlijke liefde van Christus. Hij heeft Zich dood-geliefd voor doodschuldige zondaren.

En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en legde Hem neder in de kribbe, omdat voor henlieden geen plaats was in de herberg.

God zond Zijn Zoon naar de aarde, hoewel er geen plaats was voor Hem.

Christus kwam en gaf Zijn leven, hoewel er geen plaats was voor Hem.

De Geest Gods werkt in verloren harten, hoewel er geen plaats is voor Hem.

En daarom komt Gode eer en lof en dank toe, nu, en tot in alle eeuwigheid!

En daarom roepen wij op de eerste kerstdag uit (het zal straks ook de roep zijn uit de mond van gezaligde zondaars, die zich tot in eeuwigheid zal mengen met de halleluja's van miljoenen heilige engelen):

Drie-enig God, U zij al de eer!

Amen.

Slotzang Psalm 89:3:

De hemel looft, o HEER, Uw wond'ren dag en nacht;
Uw waarheid wordt op aard' de glorie toegebracht,
Daar Uw geheiligd volk van Uwe trouw mag zingen;
Want wie is U gelijk bij al de hemelingen?
En, welke vorsten ooit het aard'rijk moog' bevatten,
Wie hunner is, o HEER, met U gelijk te schatten?